

Chương 14

Khi Xích Lô Gi Lai Hoa Tuy t, N c M t G t S ch H t Cát Nh

M i gi sáng, Unique t ch c cu c h p th ng k m i tu n m t l n.

Sau khi t ng giám sát kinh doanh và t ng giám sát tài v phát bi u ý ki n, phòng qu ng cáo công b tin vui: “Chúng ta ã ký c h p ng qu ng cáo m i l m giây phát vào gi vàng trên ài v tinh.” Ng i ph trách phòng qu ng cáo v a nói, v a b o tr lý phát tài li u có liên quan cho m i ng i.

ây là l n u tiên Unique t phá s vâ h m c a L B c, giành c gi phát sóng qu ng cáo có l i. Nh ng c ng là l n th t Viêm L ng phân tâm k t u cu c h p. Ng i tr lý nh c nh : “Viêm T ng! Viêm T ng!”, Viêm L ng m i nh th n, nhìn m i ng i xung quanh. Lúc này cô m i nh n ra ã n l t cô phát bi u.

Sau khi cu c h p k t thúc, Viêm L ng quay v v n phòng. Trên máy tính và bàn làm vi c u là v n b n ch cô x lý. D án s n ph m m i c a Nhã Nhan b b xó hai n m b t u kh i ng l i, cô b n r n m t th i gian. Ngh n vi c chi u nay ph i i th sát trung tâm nghiên c u s n ph m m i, bu i t i n c m cùng m t s nhân v t có liên quan do L Chinh móc n i, Viêm L ng l i th y au u.

C êm qua cô không ng , bây gi c tài li u, hai mí m t riu vào nhau, u óc l i b t u không t p trung. n khi nh th n, nhìn hàng ch v a vi t trên gi y, Viêm L ng l p t c toát m hôi.

“Anh không th x y ra chuy n... Nh t nh s không x y ra chuy n...”

Không úng, ây là báo ng. Báo ng...

Viêm L ng phi n mu n vo t gi y, ném vào thùng rác. Cô nhúu mày, v a m tài li u v a gi i n cho th ký. “Giúp tôi pha m t tách cà phê c.”

“Vâng !”

R t nhanh ã có ng i gõ c a phòng i vào, mùi cà phê th m l ng. Viêm L ng t ng cô th ký mang cà phê vào, li c th y tách cà phê t bên tay nh ng vì b n ký v n b n nên cô không ng ng u.

Cho n khi không th y cô th ký i ra ngoài, Viêm L ng m i b bút ng ng lên. L Chinh ang khoanh tay ng bên c nh bàn, t a nh i xem lúc nào Viêm L ng m i phát hi n ra s xu th i n c a anh. B d ng ng c nhiên c a cô khi n anh phì c i.

“Sao anh l i n ây!”

“Anh i ngang qua nên vào xem em th nào.”

Viêm Lãng m m c i, c m i n tho i n i b g i cho th ký: “Pha cho L tiên sinh m t tách cà phê.”

Sau khi cúp i n tho i, cô n n c i áy náy v i L Chinh. “Em ang b n nên không th ti p ãi anh.”

L Chinh o m t qua bàn làm vi c ch t y tài li u, không kh i lo l ng. “Anh nghe th ký c a em nói, m y ngày nay, lúc nào em c ng y tâm s . B n r n ki u gì em c ng c n chú ý ngh ng i.”

“Còn n a...” L Chinh t t ti n l i g n, t nhiên cúi th p ng i, ch m vào n i nh y c m nh t là chi c c c a cô. Viêm L ng l p t c y lùi gh l i. Hành ng y c nh giác c a cô khi n ánh m t L chinh t i s m nh ng anh nhanh chóng che gi u, nói ti p. “Sao trên ng i em có mùi thu c kh trùng c a b nh vi n?”

Viêm L ng không th nói cho L Chinh bi t, th i gian g n ây, t i nào cô c ng t i b nh vi n nh ng ch ng làm gì c , ch ng i ngoài hành lang h t êm này n êm khác nên ch c i c i mà không tr l i. Cô bi t anh r t r ng l ng, s không truy v n.

B a c m t i có m t c ng i d t m i là L Chinh và giám c phòng th tr ng c a Unique. Là ch x , Viêm L ng không tránh kh i u ng n m c u óc quay cu ng.

Nh ng ng i có m t trong b a c m t i nay u là i di n c a các i lý c l n. Th tr ng nh ng thành ph c p hai, ba mà Unique hi n t i ch a th v i t i u n m trong tay nh ng ng i này. Tuy h u là b n bè trong gi i làm n c a t p oàn Minh ình nh ng c ng có quan h l i ích v i L B c. Viêm L ng có vi c mu n nh ng i ta nên hôm nay ph i ích thân ra m t, ti p ãi h n n i n ch n.

Cu i cùng, cô c ng nghe c câu nói do chính h nói ra: “ c, không thành v n ! Ngày mai tôi s t i công ty cô ký h p ng. Có L T ng ây, vi c h p tác gi a chúng ta ch c n m t câu nói là xong!”

Sau bu i ti c r u, Viêm L ng còn b trí m t vài ho t ng khác. Cô cùng m i ng i ng bên ngoài hóng gió êm, ch xe t i ón. Tài x c a Viêm L ng nhanh chóng lái xe n tr c c a nhà hàng. Cô lên xe, ang nh nói v i tài x a ch h p êm, L Chinh t nhiên i n bên c nh xe c a cô, cúi xu ng đ n dò tài x : “ a Viêm T ng v nhà.”

Viêm L ng ngo nh u nhìn anh.

“Anh ã nói v i h r i, cho em v nhà tr c. Anh s cùng h i u ng ti p.” L Chinh g t s i tóc lòa xòa tr c trán Viêm L ng r i óng c a xe. Nh nh ra chuy n gì, anh l i cúi ng i, nói v i cô: “Tr c khi i ng , em nh u ng c c n c m t ong gi i r u!”

Viêm L ng ng m ngh r i g t u.

Tài xế nhanh chóng nắm lấy tay lái, Viêm Lãng gác tay lên khung cửa, giơ tay lên cánh tay. Người tài xế nghe cô đã ngủ say, không ngờ cô đột nhiên lên tiếng: “Tôi biết vì sao.”

Người tài xế tự nghĩ mình nghe nhầm nhằng khi quay đầu, anh ta nhìn thấy Viêm Lãng ngơ ngác nhìn người lái. Cô nhấc kính: “Tôi biết vì sao.” Nói xong, cô hạ cửa kính xuống gió thổi mát vào.

Lúc ô tô dừng ở bên vỉa hè, Viêm Lãng đã phẫn nộ tởm rữa. Cô xuống xe, ngắm mắt ngắm nhìn buổi trưa sao. Tại sao cô cứ ngỡ rằng đây nên đã thông suốt ngay lập tức. Cô nhanh chóng rời phòng chờ mớ đồ đạc, người xuống chỉ chờ đợi trên hành lang.

Cho đến tận bây giờ, Viêm Lãng vẫn không có dũng khí rời tay khỏi cửa phòng chờ mớ đồ đạc. Chỉ là mỗi khi nhìn ngoài cửa, nhìn các bác sĩ và vàng cườm cho bệnh nhân, khi trời sáng, cô có thể yên tâm rời bệnh viện, và công ty làm việc.

Viêm Lãng cố gắng quên đi nỗi sợ hãi, không lo lắng mất mặt thối lộ.

Tuy nhiên, có một sự thật đáng sợ hơn cô: “Chỉ là người nhà của bệnh nhân nào?”

Nhưng lúc nhấc vali, Viêm Lãng không thể quên, người đi sang khu vực chờ phép hút thuốc, làm mất đi sự thoải mái. Khi cô quay về, cô đã thấy ánh mắt của người lái. Hôm nay cô có ý tưởng qua chuyện cô nghĩ rằng người lái, có lẽ do người Viêm Lãng toàn mù rữa nên cô đã nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi. Viêm Lãng lập tức người đi hút thuốc.

Khi quay về bên ngoài phòng bệnh, cô chợt nghe cuộc trò chuyện của hai cô gái đang chờ đợi.

“Nghe nói bệnh nhân ở tầng kia chính là bệnh viện, lần này anh ta đột nhiên phát bệnh nên mới cần đến bệnh viện chúng ta.”

“Thế nào... Rõ ràng anh ta có chứng bệnh gì đó, vậy lý do nói thì không cần dùng đến máy móc, thì tất cả bệnh viện chúng ta.”

“Em có hỏi chị nhiêm Lâm, Chị nhiêm Lâm nói nếu bây giờ chuyện về bệnh viện, chị tính mang anh ta sang phòng nguy hiểm. Có lẽ phải đợi khi bệnh tình ổn định thì anh ta mới chuyển về bệnh viện thôi.”

“... , em không biết liệu anh ta có sống sót trong ngày bệnh tình ổn định hay không...”

Nghe vậy, toàn thân Viêm Lãng như bị rút hết sức lực. Cô thả tay vào cánh cửa an toàn, tự trấn an lòng.

“Nếu bây giờ chuyện về bệnh viện, chị tính mang anh ta sang phòng nguy hiểm...”

“Không biết liệu anh ta có sống sót trong ngày bệnh tình ổn định hay không...”

Nhưng câu nói vang vọng bên tai, trở về với Viêm Lệ nói thì sao.

Đúng như bạn nghĩ, đúng lúc, nhưng cũng thật đáng ngạc nhiên, khi tình cờ, trở về với Viêm Lệ nói thì sao, hân hoan.

Vấn đề thì y như thuở trước, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, Viêm Lệ nói thì cũng ngón tay, cô phát hiện mình không phải là người trên nên giá trị bên cạnh của an toàn mà nằm trên chiếc ghế ngồi mềm mại.

Viêm Lệ nói thì cũng ngón tay. Lúc này cô mới nhận ra có một bàn tay đang nắm chặt tay cô. Viêm Lệ nói rằng, thấy người óng ánh bên cạnh, gần như quên đi, quên say.

Cánh tay bạn nắm chặt, Viêm Lệ rút tay về phía mình thì chính giữa mình thì giơ. Khi đôi mắt nhắm nghiền chìm vào một Viêm Lệ, Lệ Chính vui mừng ngẩng đầu, ôm vai cô. “Cùng em cùng nhau rồi...”

Vòng tay anh siết chặt khi Viêm Lệ choáng váng. “Anh...”

“Anh gửi em xem em đã về tới nhà an toàn hay chưa, kết quả thì không kết quả, mãi sau mới có cô y tá nghe máy, nói em bị ngã xuống trên hành lang bên ngoài.”

Viêm Lệ nói với anh. Lúc này Lệ Chính mới có phản ứng, anh buông tay, còn thì Viêm Lệ nói thì vào đầu gối.

“Em đã ngủ suốt hai ngày nay.” Nghĩ tình trạng của cô, anh vẫn cảm thấy sốc.

Viêm Lệ nói im lặng, đầu óc vẫn quay cuồng.

“Bác sĩ nói em thì uống thuốc, thận kinh suy nhược. Thời gian qua em sống như thế nào? Còn nữa, tại sao em lại bị ngã xuống bên ngoài?”

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều sự quan tâm, quá nhiều nỗi lo lắng, nhưng cô luôn trấn tĩnh như Lệ Chính cũng nói những lời này. Cùng nhau, nhìn thấy vẻ mặt không chút sợ hãi của Viêm Lệ, anh mới đứng dậy.

Sau đó Lệ Chính vuột ve trán cô theo thói quen. “Em nghe gì đó, anh gửi bác sĩ.”

Tình hình chân gập gối của Lệ Chính bị nằm ngoài cửa, lại là mình Viêm Lệ trong bóng tối. Cô lầm bầm: “Hai ngày...”

Đã hai ngày trôi qua... Về anh...

Lệ Chính nhanh chóng dẫn bác sĩ quay lại phòng bệnh. Sau khi kiểm tra sức khỏe của Viêm Lệ, bác sĩ nói với anh: “Chắc không có vấn đề gì, cô chỉ mệt mỏi quá, tốt nhất nên nằm viện thêm vài ngày theo dõi.”

Lệ Chính không yên tâm, hỏi thăm bác sĩ những điều cần chú ý. Bác sĩ thì gật đầu vì Viêm Lệ nói: “Ông xã của cô rất lo lắng cho cô. Hai ngày cô bị ngã, cô y tá không hề chạm tay, luôn bên cạnh chăm sóc cô.”

Ông xã của cô?

Viêm Lãng nhậm mệnh chính, bác sĩ đã quay sang L. Chính. “Lát nữa tôi phải đưa sinh viên thực tập đi thăm tất cả các phòng bệnh. Tôi đi trước đây, nếu xảy ra chuyện gì thì hãy gọi tôi bất cứ lúc nào!”

L. Chính tiễn bác sĩ ra cửa. Vừa quay đầu, anh thấy Viêm Lãng nhìn mình chằm chằm. Lãng ra nghi vấn trong lòng cô, anh vừa nhìn cô vừa nghĩ thích: “Anh không nói rõ về bác sĩ về quan hệ của chúng ta, không ngờ ông lại lừa tôi như thế.”

Nói xong, L. Chính kéo rèm cửa sổ. Hóa ra bây giờ không phải là đêm mà là trưa vắng vẻ, ngoài trời vẫn còn tia nắng chói chang. Viêm Lãng ngẫm nghĩ, tâm hồn cô đã trôi tới nơi nào.

Viêm Lãng là tổng giám đốc của một công ty lớn về công nghệ của L. Chính bây giờ chỉ là chủ nhân cho Viêm Lãng. Anh gọi tên Viêm Lãng gia đình bạn bè. Có bữa món thịt và món canh ngon như Viêm Lãng nghe thấy anh dặn dò: không cần bận tâm, không cần hành hoa, cần phẩm m...

Khi tài xế của L. Chính mang cơm, L. Chính chỉ nhìn Viêm Lãng còn anh không nói gì. Tay Viêm Lãng vẫn đang truy cập nên hình ảnh. Viêm Lãng tác dụng của cô đã bị L. Chính phát hiện, anh không nói gì, chỉ nhìn cô ăn, cô thì múc canh cho cô. Viêm Lãng càng cảm thấy khó chịu.

Nhìn thìa canh đưa lên miệng, Viêm Lãng tự nhiên cảm thấy ngon ngon. Đây là thái độ hiếm thấy của cô. L. Chính đã quen lâu, anh cảm thấy không quen không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn cô ăn.

Viêm Lãng nhanh chóng ăn xong, buông thìa, nói với L. Chính: “Món mình em này rất ngon, anh về nhà ăn nhé!”

L. Chính cười. “Em không muốn gặp anh nữa sao?”

Tuy gì đó có vẻ đùa cợt nhưng ánh mắt anh buồn bã. Khi đi về Viêm Lãng nhìn ông nháy mắt, dù không có trái tim, Viêm Lãng cảm thấy không thể trả lời câu nói tàn nhẫn: “Bây giờ, cái gì em cần đưa anh, em không thể quên được anh vì quá mệt mỏi, em sợ sao?”

L. Chính quan sát Viêm Lãng thật kỹ, cuối cùng mỉm cười, nói: “Ngày mai anh lại đến thăm em.”

Khi L. Chính sắp đi khu vực ngoài cửa phòng bệnh, Viêm Lãng không rõ mình thì phàn nàn hay cảm thấy áy náy. Đúng lúc này, anh tự nhiên đứng lại, quay đầu nói với cô: “Em đừng nói, trái tim em không thể chấp nhận người khác, nhưng chắc là vì anh đã quyết định, trong tất cả anh không có một “bạn cũ”. Anh sẽ dùng cơ hội này để chứng minh suy nghĩ của em là sai lầm.”

Giọng nói của anh dường như có thể hóa giải mọi vấn đề trong quá khứ. Vào giây phút đó, Viêm Lãng gần như tin rằng cô có thể. Nhưng vài

tiếng ngóng sau, khi Viêm Lãng tỉnh dậy từ căn gác ngầm, cảm nhận một tiếng nghẹn ngào vang lên từ phòng chòm sóc cá biệt, một vị trí thoáng vô hình nào đó lọt vào mắt người khác.

Nàng âm thầm và kéo dài bao trùm toàn thân khi nhìn Viêm Lãng không chú ý. Cô rút kim tuyến, đi dép lê ra khỏi phòng bệnh. Thời gian trôi qua một phút chòm sóc cá biệt chỉ mất ba phút để nhìn cô đi một hướng mới. Cửa phòng chòm sóc cá biệt ngay trước mặt Viêm Lãng mở ra một cách không thể ngờ. Cô chỉ còn cách chụm tay vào tường, nghe tiếng người khác bước đi choáng váng.

Trong lúc này, bên tai Viêm Lãng vang lên giọng nói xa lạ: “Chào chị...”

Cô ngạc nhiên, thốt nhiên nhìn mình, cô ta nói tiếp: “Chị có phải là người mà hôm trước bắt gặp ở đây?”

Viêm Lãng nhìn kỹ, nhưng không nhận ra người phụ nữ trước mặt. Cô y tá tiếp cận lên tiếng: “Tôi chỉ muốn nói cho chị biết, bệnh nhân phòng chòm sóc cá biệt đã chuyển về nơi khác.”

“Chuyển về nơi đâu?”

Người khác có vẻ ngạc nhiên khi trả lời qua một hồi suy nghĩ. Viêm Lãng không biết lúc này mình đang ở đâu hay không cảm thấy.

“Là nơi nào trước đây tôi cũng nhìn thấy chị ở đây.” Cô y tá chỉ tay về phía chiếc ghế dài. “Chị chờ đợi tại đây và chờ đợi người khác.”

Muôn vàn lời khuyên nói những điều này, Viêm Lãng chỉ có thể nói với cô y tá: “Cảm ơn cô!”

Tên Úc Nam chuyển về bệnh viện, có vẻ là cô gái mới đến làm việc liên lạc với anh. Lúc này, Viêm Lãng chợt nhận ra thời gian trước anh bị mất đi một tháng trời. Nhưng khi nhìn anh bước đi, Viêm Lãng chợt nhận ra.

Viêm Lãng không thể quên được người khác nói chuyện này. Cô chỉ có thể nói tâm sự với người khác: “Bây giờ, con đã bắt đầu tin vào nhân quả báo ứng. Nếu bố tôi đi trước thì con cũng đi cùng khi ông già đi vào thế giới. Tên Úc Nam hẳn là ông già, bây giờ anh ấy cũng đi cùng con bệnh nhân nghèo. Tên Thanh còn trong giai đoạn chờ xét xử, con tin là bây giờ anh ta không thể thoát tội. Giang Thụ Quân thì sao? Ông đi trước thì người khác ông ta thì sao?”

Trên tay Viêm Lãng chỉ có ảnh một người khác của Tuấn Phú trong tay mình trên tay người khác.

Hình ảnh ông đi về còn bắt gặp Giang Thụ Quân, ông ta liên tục làm việc này.

Hôm nay, Viêm Lãng đang bận rộn, trả lời những người khác thay cô. Mọi người nói hai, ba câu, người khác trả lời ngắn gọn, lập tức đi vào phòng bệnh, chỉ nghe tiếng người khác nói: “Viêm Lãng.”

Viêm Lăng ng ng ng u, ng i tr lý ghé sát tai cô, nói nh : “Giám c b ph n nghiên c u s n ph m g i n, có vi c g p.”

Viêm Lăng nh n i n tho i, i ra phía c a s nghe.

Giám c b ph n Nghiên c u s n ph m c t gi ng lo l ng: “Viêm T ng, chúng tôi v a nh n c tin, L B c ang nghiên c u m t s n ph m m i r t gi ng d c m ph m Nhã Nhan.”

“Gì h ?” Viêm Lăng c t cao gi ng.

“H n n a, b n h còn nh công b s n ph m m i tr c chúng ta.”

Viêm Lăng l p t c h i: “Anh nh n c tin này t ầu?”

Giám c b ph n Nghiên c u s n ph m không tr l i mà nói ti p: “Chúng tôi ã l y c hàng m u c a h , v a a t i phòng thí nghi m i chi u.”

Lúc này, Viêm Lăng không còn ý t i cu c h p, cô v a c m i n tho i v a i ra ngoài. “Sau khi có k t qu i chi u, các anh hãy l p t c a v t ng công ty cho tôi.”

Ch a y n a ngày, báo cáo k t qu i chi u ã n m trên bàn làm vi c c a Viêm Lăng. Sau khi xem xong, Viêm Lăng nh l i vi c T T Thanh b Giang Th Quân dùng chiêu t ng t m y n m tr c. Lúc b y gi , h u qu không ch secret g p tr ng i khi ti n vào th tr ng B c M , T th b t n th t m t kho n u t l n, mà còn ly gián cô, T T Thanh và T T n Phu m t cách tri t .

N i b T th mâu thu n khi n Giang Th Quân “Ng ông c l i”.

Ngh n ây, Viêm Lăng không th ki m ch c n gi n d , cô ném m nh t p tài li u xu ng bàn: “Ông ta l i dùng chiêu c .”

Viêm Lăng r t hi m khi n i gi n tr c m t c p d i. Giám c b ph n Nghiên c u s n ph m ng i dĩ n không dám nói gì.

Cu i cùng, Viêm Lăng c ng l y l i bình t nh. “May mà chúng ta phát hi n s m. Hai s n ph m có thành ph n gi ng nhau nh v y, không th nào là s trùng h p, ch c ch n b ph n c a các anh có n i gián.”

Ng i giám c g t u tán thành. “Vi c c n thi t nh t bậy gi là mau chóng tìm ra k ó.”

tránh tình tr ng b Giang Th Quân công b s n ph m tr c, b ph n Nghiên c u s n ph m càng ph i y nhanh ti n . Nh ng n u ngày nào ch a tìm ra n i gián, công ty s không yên n ngày ó.

Viêm Lăng ng m ngh , cu i cùng m mi ng: “M y n m tr c, khi Giang Th Quân i phó v i kem lót Hoàn M c a Secret, ông ta không ch sao chép công th c s n ph m, mà còn sao chép c vi c nh v s n ph m và m u mã bao bì. L n này, L B c ch c c ng không ch n c p công th c s n ph m, nhi u kh n ng n i gián không ch có m t ng i. Tôi cho các anh m i ngày tìm ra nh ng k ó.”

Viêm Lăng ng ng i xu ng gh , v a nh c i n tho i v a nói: “Bây gi tôi gi i i n cho T ng giám sát đ án và T ng giám sát s n ph m, các anh hãy h p bàn, xem nhân viên nào tr c thu c s qu n lý c a các anh có kh n ng liên quan n v này.”

M i ngày? Tuy th i gian g p gặp nh ng dù sao ây c ng là vi c kh n c p, giám c b ph n Nghiên c u s n ph m không ngh ng i nhi u, th y Viêm Lăng cúp i n tho i, anh ta nói ngay: “Tôi s t m ng ng ti n trình nghiên c u, i khi nào tìm ra n i gián m i ti p t c...”

“Không!” Viêm Lăng ph quy t ngay. “Tr c khi tìm ra n i gián các anh v n ph i ti n hành công vi c bình th ng.”

Ng i giám c không hi u ý Viêm Lăng, ành h i th ng: “Ý c a cô là?”

“N u bây gi các anh đ ng l i. Giang Th Quân s nhanh chóng nh n c tin. Ông ta ho c là quy t nh ng ng vi c sao chép ho c là y nhanh ti n s n ph m có m t trên th tr ng tr c chúng ta.”

B t g p ý c i n hi n trên khóe mi ng Viêm Lăng, ng i giám c l p t c t nh ng . Lúc này, Viêm Lăng ã thu l i n c i, l y l i v m t l nh lũng. “N u ông ta thích n c p nh v y, tôi s khi n ông ta sao chép s n ph m có v n .”

N i gián n náu r t k , s b Giang Th Quân phát hi n, giám c b ph n Nghiên c u s n ph m không dám công khai i u tra, vì v y mãi v n không tìm ra k ph n b i. Không th khoan tay ch ch t, Viêm Lăng quy t nh ch ng ra òn.

Nh kho ng th i gian hai n m làm vi c L B c, Viêm Lăng bi t n i b L B c c ng t ng i l c c. M c tiêu cô nh m n là Phó giám sát Chu Thành Chí c a trung tâm nghiên c u s n ph m L B c.

Chu Thành Chí là ng i trung th c, ông ta không ch u khom l ng u n g i làm theo tri t lý: “Không gi trò gian thì không th làm giàu” c a Giang Th Quân, vì v y ông ta không c Giang Th Quân tr ng đ ng. Nh ng ông ta là nhân tài th c s . Giang Th Quân không dùng ông ta nh ng c ng không cho phép ông ta t i công ty khác.

Trói ch t nh ng không tr ng đ ng, i u này tr thành nguyên nhân khi n Chu Thành Chí vô cùng b t mẫn.

Viêm Lăng nhanh chóng i u tra ra m y n i Chu Thành Chí th ng t i lúc r i rãi, c bi t là nhà hàng H Sán g n t p oàn L B c.

Viêm Lăng a Châu Trình t i ó n c m m y l n. Châu Trình không ph i k ng c, nhanh chóng nh n ra i u b t th ng. Viêm Lăng không nh gi u đi m anh. Nh ng sau khi nghe k ho ch c a cô, Châu Trình t ra ph n c m: “Viêm Lăng, em bây gi ... qu là áng s !”

Viêm Lăng ã h quy t tâm, cô ch c i c i.

“Em làm việc có khác nào Giang Thành Quân?”

Viêm Lăng bành chực cười. “T T Thanh làm bao nhiêu chuyện xa nhằng anh vẫn yêu chị ta nên sống chung với chị ta. Bây giờ em chỉ dùng một chút tiền để phò vị kẻ thù của em, anh đã cảm thấy thoải mái chưa?”

T T Thanh luôn là một huy chương của Châu Trình, sự cảm ơn lời tạ ơn.

“Nếu anh không tán thành việc em làm, anh không cần đi cùng em, em sẽ không trách anh đâu.” Viêm Lăng đã nói những lời này, lần nào anh khoanh tay đứng nhìn, mà cảm thấy mình chỉ như? Châu Trình không làm việc gì, cuối cùng chỉ có thể thà hi vọng, thì phải phải phải phải phải.

Buổi trưa hôm nay, khi Chu Thành Chí đi vào trong nhà hàng, bắt gặp Viêm Lăng và Châu Trình ngồi ở vị trí khác nhau, ông ta cảm thấy không thoải mái.

Viêm Lăng thấy, Chu Thành Chí do dự trong giây lát rồi đi về phía bàn của cô. Viêm Lăng gật đầu tự nhiên: “Phó giám sát Chu?”

“Viêm Lăng, làm việc cô ấy. Lần này là lần thứ ba phải không?”

“Vấn đề sao? Mọi chuyện tốt bao giờ, tôi chỉ nghĩ gì?”

Chu Thành Chí nhìn cô mỉm cười.

Viêm Lăng đưa phán đoán thâm ý từ vẻ mặt của ông ta và lên tiếng: “Úng rì, Phó giám sát Chu đang nghĩ tôi là Viêm Lăng, tôi không còn làm việc của L B C, chú gì tôi là Viêm Lăng!” Bắt gặp nụ cười của cô, vẻ mặt Chu Thành Chí hơi thay đổi.

Sau đó, ông ta ghé sát, nói nháy tai Viêm Lăng: “Viêm Lăng, hôm nay tôi không muốn mình nhận được Giang Lăng của bạn ngay.”

Vẻ mặt Viêm Lăng cũng trong giây lát, cô nhìn Chu Thành Chí phía đi nhìn bóng ánh mắt phức tạp.

“Chị cô không muốn Giang Lăng biết cô và tôi “tình cảm gặp nhau” như lần này vậy đúng không?” Chu Thành Chí nhún vai, rồi nói mang hàm ý rõ ràng.

Sau vài lời nói, Chu Thành Chí đã biết rõ ý của cô. Bây giờ ông ta nhún vai, nói là ông ta biết lý do. Viêm Lăng ngạc nhiên, nhanh chóng gật đầu, nói với Chu Thành Chí: “Cảm ơn chú!”

Không hiểu cô lên tiếng, Châu Trình đã biết ý của cô. Hai người nhanh chóng rời đi. Nhìn cảnh nhà hàng, Viêm Lăng tự nhiên đứng dậy. Châu Trình nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang suy nghĩ gì đó. “Sao thế? Em quên à?”

Viêm Lăng nhìn ngắm nhìn Châu Trình, ánh mắt rực rỡ sáng. “Em muốn ánh sáng của mình.” Nói xong, cô liền quay lưng đi vào trong.

Chu Thành Chí vẫn nguyên mặt chằm chằm theo Viêm Lăng đi rồi quay lại. Ông ta chỉ nhấp lên tiếng thì đã bần thần mất mặt danh thiếp vào tay.

Viêm Lăng nói rất nhanh chóng như người rõ ràng tiếng nói: “Phó giám sát Chu, tôi biết chú có hoài bão của mình, muốn nghiên cứu, sáng chế ra sản phẩm, như Giang Thập Quân ép các chú sao chép để chiếm lĩnh thị trường. Hiện nay, Phó giám sát Kim, cấp trên của chú cũng qua đây là con chó săn của Giang Thập Quân. Chú làm việc để trả ơn bần hạ, cần gì này chú cứ nói không có hại gì phát huy tài năng.”

Chu Thành Chí nhìn tấm danh thiếp trong tay, tay nắm mím môi.

“Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng chú suy nghĩ kỹ, sau đó hãy gửi lại cho tôi.” Viêm Lăng cười vì ông ta. “Chào chú!”

Châu Trình đứng ở nhà hàng chờ đợi kiêu hãnh toàn bộ vì cô. Thấy Viêm Lăng đi nhanh về bên này, Châu Trình ngoài thì dài thì không biết làm thế nào biểu lộ sự bất lực của mình. Cho đến khi vào thang máy, Châu Trình mới lên tiếng: “Nếu ông ta không đem thuyết phục, còn kế hoạch này với Giang Thập Quân, nói bao lâu nay của em sẽ sống bình yên.”

Viêm Lăng chỉ cười, coi như trả lời Châu Trình: một khi đã dám ánh mắt, em không bao giờ thua.

Trước khi đi xuống tầng trệt của Viêm Lăng, Châu Trình cũng bắt gặp ánh mắt của cô. “Không sai, ông trời không bao giờ cho lo ngại đi xa như Giang Thập Quân, lần này ông trời như thế này về phía chúng ta.”

Khi thang máy gần khép lại, Viêm Lăng lập tức thôi cười, bắt cô nhìn thấy Giang Thập Quân đi ra từ thang máy bên cạnh. Tuy Viêm Lăng chỉ bắt gặp góc mắt nhìn nghiêng của ông ta nhưng cô tuy thế thì không nhận ra mặt của Viêm Lăng. Viêm Lăng cười, cảm thấy may mắn là cô đã rời đi đúng lúc.

Nhưng mặt giấy trắng khi thang máy khép lại, phía sau Giang Thập Quân xuất hiện một hình bóng. Hình bóng đó... có sự cảm nhận vô hình của cô về Viêm Lăng. Cô còn chưa có phản ứng, của thang máy đã đóng sập trở lại.

Thang máy dừng lại ở tầng dưới. Châu Trình chau mày, cảm thấy không thoải mái: “Hai người này là Giang Thập Quân và... Phó giám sát Úc Nam?”

Viêm Lăng tỏ ra không nghe thấy, đôi mắt cô vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, cho dù cô thấy cánh cửa thang máy giá lạnh.

Thang máy nhanh chóng xuống tầng dưới. Châu Trình đi ra ngoài, Viêm Lăng vẫn đứng đợi trong thang, trông như một thỏi đá.

“Viêm Lăng?” Tiếng gọi của anh lập tức ánh mắt cô.

Viêm Lăng nhìn Châu Trình, ánh mắt dần lạnh đi bình thường. “Anh về đi! Em tự nhiên như ra cơn nấc thôi.”

“Anh về đi!”

“Không cần, không thu tiền.” Viên Lăng đứng khoát tay chỉ.

Châu Trình nghi hoặc quan sát cô một lúc, vẫn không phát hiện ra nguyên nhân đằng sau thái độ bất thường của cô. Anh đành ra về một mình.

Viên Lăng gọi một chiếc taxi, ngồi đợi bãi xe ngoài trừ cách đó không xa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trong xe, mọi người hòa đều. Người tài xế gõ tay lên vô lăng, thỉnh thoảng liếc nhìn người phớt lờ hàng ghế sau qua gương chiếu hậu.

Giờ phút tiếp theo, ba người đàn ông mới xuất hiện. Chu Thành Chí, Giang Thụ Quân và Trần Ngọc Nam nhanh chóng gọi một taxi, tải xe rời đi. Viên Lăng đứng chờ taxi bám theo chiếc xe siêu tốc lên tầng cao của CLB.

Chiếc xe Bentley óng ánh bắt đầu lăn bánh. Trong chiếc Taxi, Viên Lăng cuộn chặt hai bàn tay, nhìn chằm chằm về phía trước. Mọi cô hoàn toàn quên đi, thậm chí quên mất tìm lý do hợp lý cho hành động của mình.

Cuối cùng, chiếc Bentley đi vào bãi xe để tiếp đón khách sạn, Viên Lăng thì phờn phờn, hai bàn tay cô run rẩy. Cô rút một tờ tiền trong ví đưa cho người tài xế rồi tắt xe, bước đi.

Người tài xế thò đầu ra cửa xe, gọi: “Này! Tôi vẫn chờ đợi tin tức của cô...”

Lúc này, bên tai Viên Lăng chợt có một câu nói: Không thể tưởng tượng được, không thể...

Tên bãi xe thang máy, Viên Lăng đứng nép sau lưng người khác. Cuối cùng, cô cố gắng lên hành lang bên ngoài phòng khách sạn. Nhìn nhà trẻ thì cảm thấy giày cao gót của cô không phát ra tiếng động, nhưng cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

Chợt nhìn anh an toàn đi vào trong phòng là cô có thể yên tâm xóa bỏ hình ảnh người đàn ông tên Trần Ngọc Nam khỏi cuộc đời. Hai người cách nhau một mét vuông chân nhấc lên là kho báu cách vịn vì không thể vượt qua. Nhìn thấy cảnh này có một sự cảm nhận vô hình về sự xuất hiện của Viên Lăng trong nháy mắt, khi cô phớt lờ bước đi. Chỉ vài giây phân tâm, Trần Ngọc Nam đã biến mất.

Trên hành lang trống không chỉ còn lại một mình Viên Lăng. Cô hoảng hốt tiến về phía trước, không tin nổi cô lại mất đi anh thì khi cô đi cùng.

Đúng lúc này, một cánh cửa chầm chầm mở ra trước Viên Lăng khép hờ tự nhiên mở ra, một sự cảm nhận kéo cô vào bên trong.

Khi cánh cửa khép lại, một mùi hương quen thuộc bao vây khi nhìn Viên Lăng luồn cúi ngượng ngùng.

“Tại sao lại theo dõi tôi?” Trần Ngọc Nam nhìn cô, vẫn một vẻ điềm nhiên. Tay anh còn túm chặt cánh tay của người phớt lờ.

Vào giây phút Tưng Úc Nam tự nhiên xuất hiện trước mắt cô, Viêm Lãng nhìn. Anh quan sát cô bằng ánh mắt dò xét, như chính câu trả lời của cô. Viêm Lãng cảm thấy tò mò, nhìn, ngắm Tưng Úc Nam hàng ngày.

“Đã bao lâu rồi cô không nhìn anh bằng ánh mắt như vậy? Đúng như chính chất tình cảm như những nào đó, những những nào đó... như thế anh sẽ bị mất trong nháy mắt.”

Bên mắt nhìn nhau, Tưng Úc Nam tự cúi xuống hôn cô. Vẫn là trình tự như trong ký ức. Trước tiên, anh mút môi dưới của cô, sau đó anh hôn sâu, cho đến khi lưỡi của anh chạm vào rốn, Viêm Lãng mới biết. Ngay tiếp theo, Tưng Úc Nam không kịp phòng, bị cô yếm nh. Anh lùi nấc, như chính mình cũng bị nhúng. Anh đã quên dùng phòng thủ này che giấu bản thân. Không ai có thể nhìn ra, thế ra trong lòng anh thầm thì phàn nàn.

Tưng Úc Nam đã phát hiện ra Viêm Lãng tại lúc nhà hàng. Có lẽ đây chính là sự phẫn, dù cô đang trong thang máy, dù anh chỉ nhìn qua khe hở trên cửa thang máy nhưng anh vẫn nhìn ra cô ngay lập tức. Tưng Úc Nam quá hiểu Viêm Lãng, anh sai ngay từ đầu thông tin Lãng sao chép số phần Nhã Nhan cho cô biết. Hành động này có thể khiến cô nghĩ rằng anh lừa dối cô, không ủng hộ công anh tác nghiệp Chu Thành Chí trực tiếp. Viêm Lãng quyết tâm là người có tài năng kinh doanh bẩm sinh, chính cô đi theo con đường anh đã chọn, cùng cô nhất định sẽ chinh phục Giang Thập Quân.

“Em đừng nói, em đi theo tôi quy định tôi rời đi rồi tôi ra đây nhé!”

Viêm Lãng chỉ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt cô lướt qua mắt tia khác thường. Cô tự nhiên tiến lên phía trước, hôn lên môi Tưng Úc Nam.

Nếu chỉ nhúng trên môi Tưng Úc Nam tan biến trong sự kinh ngạc.

Viêm Lãng chưa bao giờ yên lòng hôn một người đàn ông như lúc này, như thế tất cả những gì trước mắt nói chuyện qua hai bên môi miệng. Không biết bất cứ thành công trong trái tim ai sẽ phải trả?

Có lẽ không cần lắm, không ai ngờ rằng lửa cháy bùng trong chớp mắt, mang theo đốm lửa không thể dập tắt. Hai người hôn nhau từ cửa ra vào tới sofa, trang trí, cho đến khi cánh cửa phòng ngừng đóng sập. Nhìn nhưng không thể thoát ra ngoài, chỉ bằng hãy giao cho cả thế giới quy định...

Sau khi kết thúc hôn triền miên, Tưng Úc Nam nhìn ngắm mắt quan sát Viêm Lãng. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, trông cô như có lời muốn nói. Tưng Úc Nam dường như đoán ra cô muốn nói gì nhưng không có dũng khí lắng nghe.

Anh đã rơi vào tuyệt vọng nhưng tên liệt lâu. Nếu bây giờ anh cho cô một tia hi vọng, tia hi vọng đó sẽ như lưỡi dao sắc nhọn khi cô bắt đầu những ngày.

“Tôi nghĩ Úc Nam...”

Viêm Lãng nhìn hé mi mắt nhìn chàng mỉm cười tên anh, cô mỉm cười trả lời. Tôi nghĩ Úc Nam lắng nghe cô, cô quay lưng về phía anh. Mỉm cười nhìn cô, bàn tay còn lại vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ trên xuống dưới, cho đến khi anh cúi xuống cùng trên giường cô.

Trong lúc tâm trí hỗn loạn, Viêm Lãng nghe thấy tiếng còi báo động. Nhưng cùng lúc đó, cô còn nghe thấy tiếng gõ cửa “cốc cốc”.

Viêm Lãng giật mình mở mắt, bàn tay đang vuốt mi mắt cô cũng ngừng lại. Tiếng gõ cửa nhanh chóng biến mất nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa. Tôi nghĩ Úc Nam lập tức đi tay khóa trái cửa phòng ngủ.

Cuộc kịch tình vẫn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc. Khi Tôi nghĩ Úc Nam thu hai tay về, Viêm Lãng ngẩng đầu nhìn xuống váy của cô.

Tiếng gõ cửa phòng ngủ lại vang lên, giọng nói lo lắng của thư ký Lý truy cập vào bên trong: “Tôi nghĩ giám đốc! Tôi nghĩ giám đốc!”

Viêm Lãng ôm váy áo chạy vào phòng tắm. Cửa phòng tắm vẫn khép lại, Tôi nghĩ Úc Nam lập tức mở cửa phòng ngủ. Nhìn thấy anh, thư ký Lý đứng ra ba giây mới thì thào như nhỡm.

Hôm qua thư mục phòng khách sẵn cho thư ký Lý, Tôi nghĩ Úc Nam thoáng nói đùa: “Nếu một ngày nào đó tôi chết trong phòng, có tấm thảm này, ít nhất cuộc sống có thể vào nhà xác tôi.” Vả lại bên ngoài giờ mãi không thấy Tôi nghĩ Úc Nam trở lại, trong lòng thư ký Lý bỗng vang lên câu nói này...

“Cảm ơn rất nhiều, tôi rất thích anh nói...”

Tôi nghĩ Úc Nam cười trả lời anh ta: “Cuộc gặp gỡ của chúng ta là tình cờ, hãy tận hưởng phòng ngủ của tôi đi!”

Thư ký Lý luôn là người chấp hành mệnh lệnh: “vâng!”

Tôi nghĩ Úc Nam đóng cửa phòng, không hiểu anh nghĩ gì, sự kiện có vẻ yên bình. Lúc này, Viêm Lãng nằm trên giường phòng tắm mở cửa. Hai người cách nhau một khoảng cách nhất định nhưng không ai muốn tiến lên trước. Tôi nghĩ Úc Nam nhìn Viêm Lãng bằng ánh mắt sâu thẳm. “Em không bao giờ vô duyên vô cớ chạy tới tìm tôi. Em nói đi, em muốn thế nào?”

Em muốn thế nào?

Viêm Lãng chưa chắc nghĩ thế, ừ nhỉ, rốt cuộc em muốn thế nào? Nói cho anh biết, cô không phải người nhà họ T, nhưng chuyện anh làm với cô trước đây hoàn toàn không vô ích? Hay nói cho anh biết, cô không muốn anh chết, không muốn chút nào? Nhưng nói rồi thì sao chứ? Cô và anh liệu có thể quay về thời điểm quen biết nhau, hay quay về thời điểm yêu nhau? Hơn nữa, liệu ông già này đã từng thất vọng yêu cô?

“Hãy nói cho tôi biết, gian tặc Giang Thập Quân cài bên cạnh tôi là ai?” Viêm Lãng cất giọng lạnh lùng.

Tướng Úc Nam đứng nhìn rùng rợn khi cô ra ngoài này, nhún nhún mày. “Đã vào cái gì mà em cho rằng tôi biết gian tặc là ai? Dù tôi biết chính xác, đã vào cái gì mà em cho rằng tôi sẽ nói với em sự thật, chứ không báo cáo như người khác của em với Giang Thập Quân?”

Ngồi trên ô tô trong một giờ là Tướng Úc Nam mà cô luôn cảm thấy, từ lúc này khi Viêm Lãng cảm thấy chua xót như người may mắn. May mắn là cô không ngu xuẩn mà cảm thấy trả câu: “Chúng ta xóa bỏ oán thù.”

“Tôi không cần trả lời gì thì tốt cả anh. Sự im lặng của tôi vẫn không thay đổi, tôi sẽ im lặng im lặng cả anh. Tất nhiên, anh có thể lặp lại cái gì đó báo cáo với Giang Thập Quân, tôi cũng không lý làm gì.” Viêm Lãng nói xong liền đi qua người Tướng Úc Nam, cảm thấy xách sau cánh cửa, đi thẳng ra ngoài mà không hề quay lại nhìn anh lần nữa.

Tuy nhiên, tất nhiên nó lặp lại một lần nữa khi Viêm Lãng ra ngoài hành lang. Cô đã vào tầng một lúc, trong lòng không rời xa những người cùng với người, mang theo lòng tôn trọng của mình.

Viêm Lãng không gọi taxi mà đi bộ đi trong giờ. Cô muốn ánh mắt trái tim cháy như suy nghĩ không thể liên tục xuất hiện trong đầu. Cô buồn cười mà không có ích gì, nghĩ mà làm hồi hộp nghĩ cô nghĩ dù sao thì cũng tốt thôi.

Không biết bao lâu sau, sự im lặng của Viêm Lãng chuông. Vả lại tất nhiên, cô nghe thấy tiếng L. Chính hỏi: “Em đang trên thang à?”

Lúc này, Viêm Lãng mỉm cười ra, chỉ ra nay cô có cuộc hẹn với Chung Tướng của Cao Thập Quân. Cao Thập Quân là nhân viên của hàng miền thủ lĩnh toàn quốc hiện nay. L. Chính đã giúp cô móc nối với khách hàng của công ty.

Viêm Lãng lặp lại xem giờ. May mà một lúc nào đó nghĩ đến, cô nhìn xung quanh. “Em đang khu phố tài chính, bây giờ em bắt taxi qua bên đó.”

“Xe của anh đang đi khu phố tài chính, em hãy đi anh đi tòa cao cấp tài chính, anh nên ổn em.”

Viêm Lãng ngẩng đầu nhìn tòa cao cấp cách đó không xa. Cô cúp điện thoại, lặp lại về phía đó. Chợt đi một phút, xe của L. Chính đã xuất hiện trước mắt cô.

Viêm Lãng ngồi vào ghế sau, cảm thấy L. Chính không tìm kiếm, hỏi: “Em một mình đến đây làm gì vậy?”

Viêm Lãng vẫn không nghe thấy. Trong xe bắt đầu hòa mát lạnh như Viêm Lãng vẫn nóng cảm thấy dùng tay quẹt. “Anh có nóng không?”

Có vẻ như thực sự chuyện này đáng ngạc nhiên, cuối cùng thì ký Lý không tìm được, hỏi: “Lý duy nhất mong gặp may mà anh nhắc tới có phải là hai nam trẻ, dù anh hỏi Tiểu gia huynh gia bối sự như vậy cô ý bên mình, vậy mong các hai người còn vẫn còn khỏe không?”

Tên Úc Nam người hàng ghế sau chắc chắn, không lên tiếng.

Viêm Lệ không hiểu vì sao Tiểu gia huynh. Thấy người trẻ như chỉ trẻ, dĩ nhiên người khác nhìn thấu tâm tư không phải là hiểu thấu lòng. Viêm Lệ cảm thấy may mắn khi Tiểu gia huynh không nói về Tiểu gia huynh chuyển công việc về quê của ông ta.

Hỏi Tiểu gia huynh ngoài ánh sáng còn cô trong bóng tối. Cô không thể nhìn thấy gì trong bóng tối, nhưng cô thấy Tiểu gia huynh không giúp cô, vẫn phòng thám tử vẫn có thể thay cô đi ra.

Hôm nay, Viêm Lệ bàn chuyện hợp tác với chủ cửa hàng miễn thu tiền thuê nhà. Trên công ty, cô nhận được tin tức về việc ký: “Người phụ trách phòng thám tử đang chờ Tiểu gia huynh công ty.”

Lát nữa Viêm Lệ có mặt cùng chồng. Cô lái xe về công ty, tranh thủ vài phút nghỉ ngơi trước khi đi làm.

Người phụ trách gõ máy ghi âm lên bàn làm việc của Viêm Lệ. Cô bước ra mở cửa, cuối cùng cũng mua được áo quần mà cô muốn. Khi Viêm Lệ bấm vào nút play của máy ghi âm, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giang Tiểu gia, tôi chắc chắn không thể tiếp tục...”

Viêm Lệ lật đật bấm nút tắt máy. Giọng nói này...

Người phụ trách phòng thám tử nhìn tài liệu trên tay Viêm Lệ. “Điều kiện V, nam mới tìm được, làm việc Tiểu gia huynh lúc công ty mới thành lập. Bạn là người học việc, sau này ông ta trở thành chủ cửa hàng của công ty. Về ông ta hình như có quan hệ hàng với dì Lệ, người nuôi cô.”

Viêm Lệ nhìn thấy quen thuộc trên tay tài liệu. Đây là thư Diêu, người làm việc cho Tiểu gia huynh, là nhân vật không thể bỏ qua.

Dì Lệ chắc chắn không lừa gạt, em gái ruột của dì trở thành vợ và mẹ ruột, chính bà chính là thư Diêu. Mọi nam trẻ, em gái dì Lệ còn đến nhà cháu nội của mẹ ruột và nhà dì.

Dù sự thật khó “tiêu hóa” nam nào, Viêm Lệ cũng phải nhanh chóng chấp nhận. Cô lý luận bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Tâm trạng của thư Diêu có vẻ kích động. “Nhưng... như tôi biết phát hiện, tôi sợ xong. Tôi còn muốn nói là về họ, tôi chắc chắn không muốn tu nghiệp về nhà...”

Tiếp theo là giọng nói của Giang Thụ Quân: “Mẹ yên tâm đi, con trai ông ốm mòn nhợt nhạt, ông cố gắng giữ gìn sức khỏe, con xin tôi giúp con trai ông trở lại. Lúc bấy giờ ông làm rất tốt, khi nể tôi cùng không thể tiến vào thành Bức Mây, tôi rất hài lòng, vì thế lần này tôi mới tiếp tục dùng ông.” Giang Thụ Quân nói rất tự nhiên giọng nói khi nói nghe như như một người bạn.

“Giang Thụ Quân, Giang Thụ Quân, xin hãy cho tôi một con ngựa sắt! Tôi có thể trả lại tiến cho ông rất nhiều vàng, tuy nhiên không...”

Giang Thụ Quân cười nhợt nhạt, ông ta nói với giọng mỉa mai: “Úc Nam, cháu thế nào?”

Tên Úc Nam? Anh cố gắng có mặt hiện tại? Viêm Lăng bắt đầu nghe thấy tai nghe.

“Là cháu nghe chú dùng cách này, chính cháu cố gắng chú tiếp tục dùng thế này Diêu, cháu có quyền phát biểu như thế.”

“Là cháu nghe chú dùng cách này...” Lăng nói với Giang Thụ Quân như vậy đây thế này, tất cả đều quay quanh trái tim Viêm Lăng và sự thất vọng khi mất máu.

Có sao không? Viêm Lăng phát hiện mình bình thường một cách kỳ lạ. Tất nhiên như vậy chuyện cách này không lâu còn lo cho sức khỏe của anh một chút nữa, cô vẫn cố gắng.

“Chú cố gắng nhìn thấy ông ta trả cho chú hay không chứ không phải phân biệt ai khác, nhất thiết kích động nói chuyện ông ta trả làm việc ông ta?” Tuy nhiên ý Tên Úc Nam như trên thế này, Giang Thụ Quân trả lời tiếp tục Diêu Lăng.

“Thế này Diêu...” Tên Úc Nam lên tiếng, sự thất vọng kinh của Viêm Lăng cố gắng lên như vậy: “Ông là người thông minh, chắc ông cố gắng biết, có chuyện gì chuyện một khi đã nhúng tay vào, chúng tôi không cho phép ông rút lui gì cả chúng. Bằng không...”

Đến bây giờ âm thanh này.

Viêm Lăng thấy hiện thân rút ra kết luận, sai lầm lớn nhất của cô không phải chuyện thế này Diêu, mà là thái độ của cô với Tên tiên sinh. Dù cô muốn xóa bỏ oán thù kia hay muốn nay sau, cô và anh trở thành người xa lạ, không ai nói ai, tất cả sai lầm.

Đến bây giờ ý Tên Úc Nam, cô nên nhìn xem ai tàn nhẫn hơn ai, ai có thể nói như thế.

Viêm Lăng tháo tai nghe, nói với giọng mỉa mai trách nhiệm phòng thám tử: “Nên gián điệp chúng ta không chỉ có một mình Diêu Lăng, anh hãy tiếp tục đi tra. Có thông tin mới nhất báo cho tôi ngay!”

Nửa tháng tiếp theo, các nhà gián điệp bắt đầu phát hiện. Cuối cùng, Viên Lương cũng nhìn rõ âm mưu của Giang Thành Quân. Không chỉ có công thức sản phẩm, mà tất cả những thông tin, hồ sơ, tài liệu tuyên truyền giai đoạn này đều tung hàng loạt ra ngoài... Giang Thành Quân chính là một người của Unique.

Hình thức, mẫu mã của những chiếc xe của Chu Thành Chí là niềm hy vọng duy nhất của Viên Lương và Unique. Đáng tiếc, kết quả của cuộc kiểm tra tại nhà hàng H. Sán, thì phần lớn không hề liên quan gì.

Liên tục suốt một ngày bận rộn nhưng vẫn không nhận được tin tức của Chu Thành Chí, Viên Lương xách túi rời khỏi công ty với tâm trạng thất vọng. Vừa chuẩn bị ra xe, cô liền nghe thấy tiếng còi xe phía trước đi. Viên Lương ngoái đầu, nhìn thấy xe của L. Chinh. Anh đang thò đầu ra cửa sổ và vẫy tay, vẫy tay về phía cô.

Viên Lương nghi hoặc, thì thầm. “Sao anh lại ở đây?”

“Tuần trước anh hẹn em tối nay nên còn gì?”

Sợ cô vì trễ giờ: Em quên mất.

L. Chinh nhìn cô bối rối. “Lên xe đi, anh đã tới nhà hàng rồi.”

Viên Lương còn đang phân vân, L. Chinh đã chìa chìa khóa trong tay cô. Anh chìa chìa khóa về phía xe của Viên Lương cách đó không xa, bấm nút. Chỉ cần xe kêu “tít” một tiếng, liền khóa chốt.

Viên Lương ngồi vào xe của L. Chinh, quay sang nhìn anh. Đang nhìn thì chợt nhận ra ông này có tâm trạng rất tốt, vui vẻ hẳn lên.

“Anh có chuyện gì vui sao?”

“Em nhìn đi!”

Nghe anh nói vậy, Viên Lương có chút hui hui. L. Chinh vẫn đưa cô đến nhà hàng mà anh thích. Cô theo anh đi thang máy tới cửa nhà hàng, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Vừa ra cửa nhà hàng, liền thấy Viên Lương chuông. Viên Lương vội vã rút đi túi xách về phía trước. Nhưng khi nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, cô lập tức dừng lại.

Thật ra số điện thoại này không hề xa lạ, đó là số của Chu Thành Chí. Tuy nhiên Viên Lương chỉ thoáng nói chuyện với ông ta một lúc khi vào phòng thẩm vấn cho cô số điện thoại này, cô đã quên mất.

Viên Lương vội vàng bấm máy.

“Viên Lương à!” Đúng là giọng nói của Chu Thành Chí. “Bây giờ cô có bận không?”

“Tôi không bận.” Ông trầm ngâm thì cô xúc động như nào, phẫn nộ, tìm kiếm những gì cô cần để bình tĩnh. “Chú nói đi!”

“Vậy nghe của cô lần trước, tôi đã suy nghĩ suốt thì gian qua. Bây giờ, tôi muốn gặp cô thật lòng thôi.”

“Vâng, chú ông đâu, tôi sắp tới đây?”

Linh nhìn bên cạnh Viên Linh. Thấy cô cúp điện thoại, khóe miệng cong cong, anh hỏi ngay: “Có chuyện gì vậy?”

Viên Linh ngơ ngác nhìn anh, không nghĩ gì mà dang rộng hai tay, ôm chặt lấy anh. Hành động bất thường của cô khiến Linh ngạc nhiên. “Sao tự nhiên em lại như thế này?”

Không thể che giấu nỗi xúc động, Viên Linh ngoác miệng cười. “Bây giờ em có việc phải đi gấp. Lần sau em mời anh đến nhà nhé.” Nói xong, không đợi phản ứng của Linh, cô đã quay lưng đi chầm chậm.

Cho đến khi hình bóng của Viên Linh biến mất sau cửa thang máy khép chặt, Linh mới quay ngược lại vào nhà hàng. Nhìn thấy Linh, giám đốc nhà hàng ngạc nhiên ra hiệu cho người chủ trì Violon, tiếng đàn du dương vang lên.

Linh nhìn nhận cẩn thận, anh xoa tay ra hiệu cho người chủ trì violon đứng lại. Giám đốc nhà hàng tiến lại gần. “Linh tiên sinh, sao chỉ có mình anh?”

Linh đi qua nhà hàng đã được bao bọc nên không mất bóng người. Anh ngồi vào chiếc bàn chính giữa, bên cạnh là một xe đẩy đồ ăn hoa tía. Bữa tiệc xôm tụ trên bàn kết thúc thì bình tĩnh.

Người đàn ông cô gặp này thì nhìn thì phải. Nhân viên phục vụ ngồi bên cạnh do dè dặt lúc, cười cùng mỉm cười hỏi: “Linh tiên sinh, đây là chai Lafleur năm 82 mà anh mua, có mua không?”

Linh nhìn người phục vụ, thản nhiên, tay vào ly rượu trên bàn, ra hiệu người phục vụ rót rượu. Sau đó, anh lắc ly rượu, đưa lên miệng nhấp một ngụm, trong miệng là vị ngọt chát.

Cuối cùng gặp Viên Linh và Chu Thành Chí vô cùng thân thiện, cảm giác ông trời phù trợ.

Sau khi quay về khách sạn thuê dài hạn, Viên Linh tìm ra cho thuê mái tóc khi ánh mắt gặp. Nhìn vẻ ngoài xinh đẹp, còn chưa kịp tìm thấy sự tức, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?”

“Chào anh, tôi là phục vụ phòng.”

Viên Linh nhìn mặt cô. Người phục vụ xe đạp bên ngoài. “Viên tiên sinh thì phải không?”

Viên Linh nhìn chiếc bánh ga tô trên xe đẩy, hôm nay là... Viên Linh nhớ bản ngã, vào đây, cô quyết định quá nên quên mất. Tuy nhiên cô vẫn chau mày. “Xin lỗi, tôi không nhận ra đây.”

“Là một vị tiên sinh... tôi giúp chị.”

Viêm Lệ nhìn chằm chằm vào tây bên cạnh chiếc bánh ga tô, nghĩ thầm ông nào hào phóng như vậy? Viêm Lệ còn đang suy nghĩ, bên tai cô chợt nhiên vang lên câu Lệ Chinh nói với cô lúc tối: “Em... ừ... ừ...”

Không phải vậy sao? Viêm Lệ nghĩ lúc... u.

Sau khi xong bữa, Viêm Lệ quan sát xe máy, trên đó bày một chiếc bánh ga tô, một bó hoa, một chai rượu vang... Cô không nghĩ đến chuyện sấy tóc mà kéo khăn trùm kín mái tóc, đi tiếp tục đi đường.

Lệ Chinh lập tức bắt máy sau hai hồi chuông.

Viêm Lệ còn chần chừ, Lệ Chinh đã thốt lên một câu chuyện âu vào tai: “Anh có thể nói chúng ta có thể giao cách nào hay không?”

“Gì cơ?”

Áp lực cô là tiếng chuông gọi cửa giòn giã “ding dong...”

Không phải vậy sao? Đây là lần thứ hai của Viêm Lệ xuất hiện câu nói này trong buổi tối hôm nay. Cô đi mua sắm, quen thuộc Lệ Chinh đang ngồi ngoài.

Viêm Lệ dò xét Lệ Chinh, ánh mắt dõi theo những ngón tay anh. Cô chợt nhiên phì cười. “Không phải vậy sao? Đã có chai Palmer rồi, anh còn mang Lafleur này à?”

“H?” Lần này... nói Lệ Chinh nghe... i.

Lệ Chinh vào phòng, Viêm Lệ nói ngay: “Cảm ơn anh!”

Lệ Chinh nhíu mày quan sát chiếc xe máy đứng ba giây. Sau đó, anh không nói gì, chỉ nghe tiếng cửa đóng lại của Viêm Lệ.

Một tuần hành lang ngoài phòng khách sạn, Tiếng Úc Nam tất tưởi thu c trong tay, lòng rí rí. Khi nghe tiếng anh rung lên, anh cũng không đứng b... c.

“Tiếng giám đốc, đã thu xong rồi.”

“Cảm ơn anh!”

“Tôi có thể hỏi một chút không?”

“Xin anh cứ nói!”

“Tôi sao anh lại... ừ... ừ... vòng như vậy giúp một người đàn bà, hẳn là còn là... c... c... a anh!”

Tiếng Úc Nam ngoảnh đầu, thốt không may, bên cạnh anh chính là căn phòng của cô. Cửa ra vào khép chặt. Anh cũng mỉm cười, muốn tìm kiếm tâm sự nào đó, nhưng rõ ràng chuyện thua.

“Chắc tôi còn sống một ngày, cô... y... v... là... tôi, là người thân duy nhất của tôi.”

úng v y, nói “tình yêu” là quá nh , cô là ng i thân c a anh...

Ng i hành lang l ng l n r i l ng l i. Ánh ền trên t ng chi u xu ng thân hình cô c c a ng i ó, cho n khi anh i khu t.

trong phòng khách s n. Hai chai r u vang v n không chu c say Viêm L ng. Sau ti ng ch m c c “leng keng”, Viêm L ng ng ng u, u ng m t h i c n s ch. L Chinh ng i d i sàn nhà cùng cô ch ngh ch ly r u trong tay, nhìn Viêm L ng ch m chú. “Hôm nay có chuy n gì mà em vui th ?”

Viêm L ng l c l c ngón tr . “Bí m t.”

L Chinh không truy h i, l i rót cho cô n a ly r u. Nhi t trong phòng h i th p, Viêm L ng l nh n m c ph i xoa cánh tay nh ng cô v n m c k . L Chinh th y v y li n ng d y. “Anh i l y áo khoác cho em.”

Khi L Chinh c m áo khoác quay l i, Viêm L ng d ng nh ã say kh t. Cô g c u xu ng bàn trà, mi ng l m nh m câu gì ó. T m th m tr i sàn tr ng mu t càng tôn ôi m t ền sáng r c c a cô, nh ng anh không th c ra i u gì t ôi m t ó.

L Chinh ng i xu ng th m, ghé sát tai m i phát hi n Viêm L ng ang hát. ây là l n u tiên anh nghe cô hát, n u ti ng ngâm nga nh mu i kêu này c ng c coi là ti ng hát. L Chinh b t giác ph i c i, ang nh v vai cô hát to h n nh ng n c i d n c ng trên môi anh.

Mu n thoát kh i cái b y do anh t

Nh ng l i lâm vào c nh kh n cùng khác.

Em không có d ng khí quy t nh th ng thua

C ng không có may m n tr n thoát.

Em nh m t quân c

Ti n lụi do anh quy t nh

Em không ph i t ng l nh duy nh t trong ôi m t anh

Mà ch là m t ti u t t xoàng x nh.

...

Ti ng hát nh d n, Viêm L ng t t khép mi m t.

L Chinh ti p t c u ng ch r u còn l i nh ng u ng th nào c ng không say, ng c l i càng t nh táo. Anh cúi u nhìn Viêm L ng, cô ã ng say.

L Chinh xem ng h eo tay, nh nhàng ng d y, b cô vào phòng ng . Sau khi t cô xu ng gi ng, do d m t lát, anh không b i mà ng m cô m t lúc lâu. Cu i cùng, L Chinh cúi th p ng i, nh nh hôn lên trán cô nh ng anh d ng l i, r i t m t n hôn l n khóe mi ng cô.

Có lẽ cô ấy không ai coi là con dâu mà chỉ là con dâu thành kính. Tuy nhiên hôn nhân như vậy của L. Chinh phát hiện ra không hề có một chút tình cảm nào. Bị tước đoạt tình cảm, anh nghĩ đến việc ly hôn, nhưng cô không thể chấp nhận điều này.

“Hãy cho anh một cơ hội, con gái là cho bản thân em một cơ hội.” L. Chinh cố gắng dụ dỗ.

“Em...”

“Con gái vị trí này.” L. Chinh nghĩ đến việc cưới cô khi cô kháng cự, nhưng anh nghĩ. “Hiện tại, gia đình anh cần người vào dự giáng sinh. Năm nay nhà anh quy tụ ở Zurich. Anh đã hứa với lý của em, lễ giáng sinh chỉ có em không được. Nhưng... lúc đó em nghĩ cùng anh, anh sẽ coi là câu trả lời của em.”

“...”

“Chúc em ngon miệng!”

L. Chinh ngày càng ghen. Cuộc sống của L. Chinh, ngay cả Viên Ngọc cũng không thể cho câu trả lời.

Ngày cô “thứ 1” cũng là lúc mất ngủ...

Càng là âm mưu dấn sâu vào chỗ chết thì nỗi đau càng sâu, bên ngoài càng không có gì. Vào đêm nay, Viên Ngọc làm rất tốt.

Giang Th. Quân chọn ngày mừng Lễ 30 tháng 4 là ngày công bố sản phẩm mới. Phải là người kiêu ngạo nào mới chọn ngày tháng có khí thế “sấm sét”? Tất nhiên, ngoài thị trường chính phủ báo, Giang Th. Quân gửi những thông tin khác khi sản phẩm của L. Bạch Ngọc chưa kịp ra mắt.

Unique trên chính phủ báo ra mắt sản phẩm mới vào ngày mừng Ba tháng 4. Viên Ngọc cũng gửi bí mật về sản phẩm mới của L. Bạch Ngọc. Hai công ty rõ ràng đang nhắm mắt. Cuộc đua này dường như không thể có gì để truy cập thông tin thêm dựa vào lời phỏng vấn của ngày tiếp theo bên ngoài công ty của Viên Ngọc, hôm đó cũng có cô.

Viên Ngọc ý tưởng phỏng vấn bắt gặp nên ngay nhiên đi ra ngoài tìm kiếm. Phỏng vấn liên tục vây quanh.

“Viên Ngọc, Unique trên chính phủ báo vào ngày mừng Ba tháng 4, L. Bạch Ngọc trên chính phủ báo trước các vấn đề hai ngày, đây rõ ràng là hành vi khiêu khích. Liệu cô có nghĩ đến chuyện đi buôn báo sấm sét không?”

“Ngày mừng Ba tháng 4 là ngày có ý nghĩa quan trọng với Tổ gia chúng tôi. Nhiệm vụ trước, Tổ gia chính thức công thành lập vào ngày này. Tôi tin vào may mắn tiếp theo...”

“Lần này, cô hoàn toàn gửi bí mật về sản phẩm mới, liệu có phải phòng...”

Viêm Lăng không trỗi dậy, chỉ mím môi và phóng viên. Lúc này bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu vào ô tô chỉ thấy người ngoài.

Tài xế lái máy, ô tô nhanh chóng chuyển bánh, Viêm Lăng quan sát ánh sáng phóng viên qua gương chiếu hậu. Cô xem thời gian trên đồng hồ, hôm nay là ngày hai mươi tháng mười. Cô và Chu Thành Chí đi mua sắm chung cho ngày hai mươi tháng. Còn mười hôm nữa là tới ngày cô giành thắng lợi. Cô mong ngóng các thành viên bên đội tuyển thi đấu của Giang Thành Quân.

T T Thanh nhận sự trừng phạt của mình trong Giang Thành Quân mới bắt đầu. Phiên tòa chung thẩm xét xử vụ án của T T Thanh sẽ diễn ra vào ngày hai mươi sáu tháng này như đã định. Trước khi phiên tòa diễn ra, Châu Trình kinh ngạc khi nhìn thấy Viêm Lăng bên ngoài tòa án. Anh lập tức đi xuống cầu thang xuống và nói, nhanh về phía cô. “Sao em lại ở đây?”

“Đến xem kết quả của vụ án.”

Giọng nói của Viêm Lăng vang vọng mãi mãi. Châu Trình bắt cô chờ đợi, lập tức nhíu mày. Ngày hôm nay ông luôn bắt T T Thanh bắt mình đi, Viêm Lăng đã quen với việc chờ đợi lâu nên chẳng buồn tâm sự gì nữa. Châu Trình thì dài, anh đi về phía cửa ra vào và hai người quay sang Viêm Lăng. “Em vào trong phòng thì hỏi anh. Anh sẽ nhìn thấy em, tâm trạng của cô ấy sẽ không ổn.”

Viêm Lăng cười, đi thẳng vào trong tòa nhà.

Chau Trình nhận ra tiếng sau, T T Thanh đi vào trong phòng xét xử. Thốt nhiên không thấy Châu Trình lo lắng, T T Thanh cúi đầu, không hề phát hiện Viêm Lăng đứng ở bên dưới, lấy đầu ra tâm trạng không ổn.

Viêm Lăng cảm thấy không nhận ra T T Thanh và trí tuệ. Dung mạo của cô ta không thay đổi, nhưng vẻ sinh động và kiêu ngạo đã hoàn toàn biến mất. Tâm trạng của T T Thanh cũng bình thường, dù vẻ mặt của cô ta vô cùng tuyệt vọng.

Trong thời khắc tuyên án, T T Thanh mỉm cười ngượng ngùng. Lần này, cô ta bắt đầu khóc nức nở.

Viêm Lăng vẫn ngồi yên một chỗ. Chẳng mấy chốc cô gái khóc rồi thì cảm thấy tâm khi bắt đầu ngồi tù, lần đầu tiên trong đời, cô thấy cô gái bắt đầu khóc. Nhưng Viêm Lăng không hề vui vẻ, có lẽ vì vậy, cô cảm thấy không buồn bã.

Lưu Tống Cao ngồi ở vị trí luật sư bị nhốt, sắc mặt ông ta rất tệ. Một lúc lâu sau, ông ta mỉm cười nhìn người điều khiển phiên tòa, nói với Châu Trình: “Tôi xin lỗi!”

Châu Trình cảm thấy môi tím tái máu mũi có thể rơi xuống mắt khi T T Thanh đứng dậy. Anh nói với luật sư Cao: “Ông nói với tôi, ông đã cảm ơn gì mà án xử nghiêm khắc như thế.”

“Chúng ta thua trong vụ án này, bây giờ đành phải nghĩ cách khác, cảm ơn T T Thanh cho phép chúng ta ở bên ngoài.”

“Còn chị có cách nào?”

Lúc Châu Trình nói câu này, mặt hình bóng đi qua người anh. Châu Trình ngồi trong giấy lát, anh quay đầu, thấy Viêm Lệ ngồi thì đứng ra cửa mà không thèm chào hỏi anh mặt thì ng. Người phẫn này đã trở thành kẻ bàng quan thật sự. Cô lặng lẽ nhìn chàng kiêu ngạo Thanh bắt xét x, dùng bóng lưng tuy tình thông báo với mình đi, cô sợ hãi tất t, bắt đầu cuộc sống thì thu c và cô.

Viêm Lệ ngồi chờ đợi buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Lạc Bạch Ngọc chỉ để chờ đợi mình.

Là một người làm việc của Lạc Bạch trong hai năm trở lại đây, buổi họp báo thu hút sự chú ý của tất cả đầu tư. Viêm Lệ cảm thấy phạm vi, đi cùng Lạc Chính vào sự kiện, liên lạc tiếp xúc CEO Tổng Úc Nam của Lạc Bạch đang bám phóng viên vây quanh.

Cảm nhận về chân của cô thoải mái, Lạc Chính bắt giác quay đầu. Trong không gian đông người có sóng điện lan tỏa, Tổng Úc Nam tự nhiên nhìn ng mặt, vượt qua đám phóng viên hướng ra bên ngoài.

Tổng Úc Nam chấp thuận những ánh mắt, các phóng viên có tính nhậy bén nghề nghiệp cao đã lập tức phát hiện mục tiêu mới. Phóng viên tự nhiên không bỏ qua cửa hai bên. Dùng thiết bị vô tuyến và ống kính camera, Viêm Lệ và Lạc Chính bắt đầu chờ Tổng Úc Nam đứng trên sân khấu.

Vấn đề phóng viên tự nhiên thú vị thì không liên quan đến buổi họp báo. “Viêm Lệ đâu, trong danh sách khách mời của Lạc Bạch không có tên cô? Đây là cô...” Nói xong, người phóng viên nhìn Lạc Chính bắt ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Tất cả mọi người đều đoán ra bối cảnh, tám phần, Viêm Lệ tham dự buổi họp báo Lạc Bạch để chờ tiếp xúc toàn Minh Đình?

Nếu trên môi Viêm Lệ vẫn không thay đổi, cô tự nhiên rơm rớm mắt khi đám phóng viên, chuyển sang người đàn ông đứng bên cạnh. “Tuy chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn nhưng vẫn là bạn bè. Tổng giám đốc Tổng, anh không nên nói không hoan nghênh tôi đúng?”

Nhân viên PR của Lạc Bạch thấy tình hình căng thẳng vì vậy vội xoa dịu, Tổng Úc Nam đi đứng vào trong dãy ghế chờ đợi. Viêm Lệ dõi theo bóng lưng người anh, nhìn chằm chằm nhìn lòng.

Đứng nhìn cô cúi đầu cúi đầu ánh mắt của Viêm Lệ, Lạc Chính nghiêng đầu, nói nhảm bên tai cô: “Thật nhiên nhiên không phải là sự thù hận như nh như. Em càng thách thức càng cho thấy em vẫn quan tâm đến anh ta.”

Viêm Lệ ngoảnh đầu nhìn Lạc Chính. Nhìn thấy vẻ thất vọng của cô, anh cố gắng kiên nhẫn, nhìn cô như người bạn thân: “Anh sẽ ở đây ngày em hoàn toàn thoải mái.”

ám phóng viên làm các tin tức chèn nhúng, liên lạc với theo Viên Ngọc Hương và lý hôn nhân, nhưng nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây của phóng viên, đi vào hội trường buổi họp báo.

Minh nhìn là công ty duy nhất giúp Unique mà L.B.C không dám từ chối. Tủi hủi họp báo, L.B.C sắp xếp cho người của Minh nhìn và trí tuệ nhân tạo. Tuy nhiên không ai ngờ, L.Chính lại là Viên Ngọc Hương cùng, đây rõ ràng là hành động thách thức. Nhưng vì khách có mặt tuy nhiên Minh nhìn, gặp L.Chính và Viên Ngọc Hương và nói chuyện chào hỏi như trong một buổi họp báo ít nhiều vẫn bắt đầu kinh ngạc.

Viên Ngọc Hương nhìn bạn tâm, cô thản nhiên đi vào vị trí, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Giang Thị Quân đi vào hội trường sau khi phát biểu của mặt lãnh đạo cấp cao, chờ đợi hội trường và tay nhấc điện thoại. Sản phẩm mới của L.B.C cuối cùng cũng được vén màn thán bí.

“Tiếp theo, xin giới thiệu với các vị khách quý, nhân viên đặc biệt mới của tập đoàn L.B.C: Sinh cơ.”

Cùng với giới thiệu của người dẫn chương trình, CEO của L.B.C là Tổng Giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị Giang Thị Quân đi lên sân khấu công bố sản phẩm mới.

Đây là cuộc thu hoạch của L.B.C, Tổng Giám đốc và hoàng tử, ở mặt mặt lại quanh hội trường. Ánh mắt anh lướt qua người Viên Ngọc Hương, nhưng không nhìn thấy cô.

“Sản phẩm này do phòng thí nghiệm đặc biệt hàng đầu Nhật Bản và tập đoàn L.B.C cùng nghiên cứu sáng chế.”

Câu nói của người dẫn chương trình khiến Viên Ngọc Hương muôn bực bội. Nhìn hai người đàn ông nghiêm trang trên sân khấu, cô thán phục, người ngoài chờ thấy thành tựu mà họ đạt được, nhưng mọi quy định của họ không ai ý nghĩ vì chi phí lên bao nhiêu mới có thể leo tới đỉnh kim cương.

Buổi họp báo nhanh chóng kết thúc và các giám sát sản phẩm giới thiệu triết lý sản phẩm. Viên Ngọc Hương có thể thu hoạch câu nói của các giám sát sản phẩm. Đây đâu phải là triết lý, chỉ là sao chép mà thôi. “Toàn bộ sản phẩm Sinh cơ sử dụng bao bì bảo vệ môi trường, trong triết lý thì tất cả “trở lại thiên nhiên”...”

Theo triết lý của Chu Thành Chí, quy mô xuất sản xuất của L.B.C vào sản phẩm mới lần này lần đầu tiên có, có thể thấy tham vọng của Giang Thị Quân lần này mới nào. Lúc này, các giám sát đứng trên sân khấu công bố những thành tựu của Chu Thành Chí. “Trong buổi họp báo sáng hôm nay, Sinh cơ đã chuyển các trung tâm thương mại, nhà thuốc, cửa hàng của quy hoạch của L.B.C, sân bay, cửa hàng mini của các thành phố lớn... Tám giờ tối hôm nay, sau kênh truyền hình thu hoạch trung tâm và đài truyền hình của năm tháng

Lần s cùng lúc phát sóng qu ng cáo s n ph m Sinh c u tiên. Các v có m t này ngày hôm nay có th xem tr c o n qu ng cáo này.”

Màn hình l n l p t c thay i hình nh. Ch m i giây ng n ng i nh ng qu ng cáo c ch tác hoàn h o khi n c h i tr ng xuýt xoa khen ng i.

Ngoài thiên h u c a làng nh c Quý Kh Vi, ng i i di n phát ngôn riêng c a dòng s n ph m h i ph c làn da ch o c a Sinh c , L B c còn m i r t nhi u ng i i di n phát ngôn c a các s n ph m thu c tu i khác nhau. Hôm nay, nh ng ng i i di n phát ngôn này u xu t hi n n i tr ng bày s n ph m. Gi ngh gi a bu i h p báo tr thành th i kh c các ngôi sao, gi i truy n thông và doanh nhân t h i.

Giang Th Quân không trò chuy n cùng b n bè mà l n l n tr c m t “k thù không i tr i chung”. “Viêm ti u th , không ng cô còn l i ây, tôi vô cùng khâm ph c cô!”

“T t c ã ngã ng , cho dù bây gi tôi b v c ng ch ng thay i c i u gì.” Viêm L ng tr l i m p m . Giang Th Quân c i c i, ông ta ngó nghiêng r i t nhiên thu l i ý c i, ghé sát tai Viêm L ng, nói nh : “C ng ph i, ngày kia là bu i h p báo công b s n ph m c a công ty cô. Tôi tin hàng c a cô ã c r i kh p c n c. Tôi r t mu n bi t, lúc ó cô nh thu đ n tàn c c th nào?”

Viêm L ng oán, có l v m t c a cô bây gi c Giang Th Quân ngh là thê th m. Cô không b n tâm, th n nhiên dõi theo cho n khi ông ta i khu t.

L Chinh ang trò chuy n v i m t i tác tình c g p g bu i h p báo, th y Giang Th Quân i v phía Viêm L ng, s c m t l p t c thay i. Anh nhanh chóng k t thúc cu c trò chuy n. Lúc v bên Viêm L ng, Giang Th Quân ã i m t. L Chinh có th oán ra Giang Th Quân nói gì v i Viêm L ng, nh ng ng i ph n bên c nh anh không t ra t c gi n mà gi ng nh ang ch i i u gì ó. L Chinh nheo m t nghi ho c. Lúc này, Viêm L ng m i phát hi n ra L Chinh, cô l p t c m m c i. L Chinh càng th y khó hi u. “Anh r t mu n bi t em ang suy tính i u gì.”

“ n lúc ó anh s bi t ngay mà.”

Gi ngh k t thúc, bu i h p báo l i ti p t c. Ti p theo là ti t m c các chuyên gia trang i m th s n ph m trên g ng m t ng i i di n phát ngôn Quý Kh Vi và các ng i m u.

Ng i đ n ch ng trình gi i thích: “T t c s n ph m Sinh c u chi t xu t t th o đ c và cây c , có tác đ ng ánh th c s c s ng c a làn da mà không thêm gánh n ng cho làn da. Chúng ta có th th y, sau khi s đ ng s n ph m Sinh c , máy móc o c làn da c a Quý ti u th t ng thêm ba m i ph n tr m hàm l ng n c. Ti p theo, chúng ta s ch ng ki n hi u qu c a nó...”

đ i sân kh u, Viêm L ng v n không t ra lo l ng. L Chinh b t giác m m c i. “Bu i h p báo c a i th thành công nh v y mà em v n bình th n,

“Tôi có công việc, anh có thể chia sẻ bất kỳ tin tức nào về báo cáo công ty em ngày kia?”

Viêm Lãng nhìn cậu khiêu khích. “Báo cáo công ty em chắc chắn không hợp lý đâu.”

Giới truyền thông tập trung mũi nhọn vào Quý Khuyết, ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng. Đúng lúc này, một người phụ nữ góc trong cùng đứng như xẩy ra chuyện gì đó. Chuyên gia trang điểm trách dùng thời gian quý báu cho người phụ nữ đó, nói nhào vào bà. Nhìn cảnh tượng, có người nhân lúc không ai ý tưởng người phụ nữ ở đây sâu khư.

Hành động này đã thu hút sự chú ý của các phóng viên. Không biết cô phóng viên nào đó tự nhiên nói to: “Người mà cô người phụ nữ kia hình như là bạn?”

“Có phải vì dùng sản phẩm mới của các anh nên...”

Người đàn ông trẻ nói: “Tuy vậy tôi không phải, mình là người...”

Anh ta chia sẻ với một phóng viên chỉ tay lên sâu khư, hét lớn: “Trên mặt Quý Khuyết cũng xuất hiện một nốt mụn nữa.”

Cả hai trẻ hoảng loạn.

Trên mặt tất cả những người phụ nữ dùng sản phẩm, bao gồm cả Quý Khuyết đều xuất hiện các nốt mụn nổi lên khác nhau. Xung quanh khu vực dành cho giới truyền thông có một vài người trẻ lúc này, một vài người không thể ngăn cản đám phóng viên nhào vào. Bên họ tràn lên sâu khư trong nháy mắt.

Lãnh đạo cấp cao của Lãng cũng vội vàng, nhanh chóng rút về hậu trường. Các ngôi sao và người phụ nữ trên sâu khư không may mắn như vậy, một vài phóng viên bao vây.

Lúc này, hai trẻ vô cùng hoảng loạn, cậu mới Viêm Lãng đang nhìn xem trò vui không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Do túi xách của cô chạm vào tay Lãng nên anh cảm nhận được sự rung động, anh nhận ra: “Hình như em có điện thoại.”

Viêm Lãng nghe máy. Người phóng viên báo cáo: “Viêm Lãng, ông bạn bạn ghi âm đã gửi cho các tờ báo rồi.”

Viêm Lãng cúp điện thoại mà không nói lời nào. Cô cũng không còn hứng thú tham gia buổi họp báo này nên ghé sát tai Lãng. “Chúng ta đi thôi!” Nói xong cô sẽ đi ra ngoài, buổi lễ sau lưng người đàn ông.

Đến khi các phóng viên nhận ra điện thoại thì đã muộn: “Chẳng phải Viêm Lãng cũng có hay sao, mau chặn cô đi. Chúng tôi vẫn cần cậu bạn bạn ghi âm danh, cho thấy sản phẩm mới của Lãng bạn nghĩ sao về báo cáo Unique.”

Khi các phóng viên quay ra tìm kiếm, Viêm L ã bị n m t t bao gi , l i hai chỉ c gh tr ng mà L B c dành cho Minh ình.

Lúc này, Viêm L ã i n thang máy.

Ngoài cô và L Chinh còn có hai, ba v khách c ng r i kh i. Khi Viêm L ng chu n b vào thang máy, ng sau ch t vang lên ti ng b c chân g p gáp và gi ng nói y v t c gi n c a Quý Kh Vi: “Nh t nh ph i b t L B c b i th ng n cùng!”

Viêm L ng quay u, th y Quý Kh Vi cùng ng i qu n lý và tr lý ch y tr n s eo b m c a phóng viên.

“B i th ng là l ng nhiên, bây gi chúng ta mau t i b nh vi n ki m tra.” Ng i qu n lý v a nói v a che ch n Quý kh Vi vào trong thang máy. Quý Kh Vi nh n ra Viêm L ng và L Chinh, m i n c ng m m c i g t u v i h . C a thang máy t t khép l i, ph n l n nh ng ng i trong thang máy th phào nh nhõm. Nh ng úng lúc này, m t bàn tay t nhiên thò qua khe c a, thang máy l i m ra. Tuy nhiên, ng i xu t hi n tr c m t h không ph i là phóng viên mà là T ng Úc Nam.

Anh ng ó, ánh m t đ ng l i Viêm L ng, Viêm L ng ch h i ngay ng i r i m m c i. “T ng tiên sinh, hàng c a L B c ã c r i kh p c n c. Tôi r t mu n bi t, anh nh thu đ n tàn c c th nào?”

Viêm L ng nh c l i y h t câu Giang Th Quân nói v i cô tr c ó. Sai l m duy nh t c a ng i àn ông này là không báo cho Giang Th Quân v cô n m c n i gián c a ông ta. Anh ã ánh giá th p i th nên bây gi ch có th nh n l y k t c c th m h i.

Nh ng ng i trong thang máy u kinh ng c. Tuy nhiên, T ng Úc Nam không h ý n ai khác. N u có th , anh nguy n c i này l ng l nhìn cô nh hi n t i, ghi nh t ng chi ti t trên g ng m t cô, nh ng cu i cùng, anh v n ph i k t thúc ây. “Tôi ngh sau này chúng ta s không g p l i, chúng ta chào t bi t i!”

T ng Úc Nam thu l i cánh tay ang ch n c a thang máy, cánh c a t t óng l i. giây ti p theo, anh t nhiên kéo Viêm L ng ra ngoài. Trong lúc m i ng i không k p ph n ng, c a thang máy âm th m khép ch t, T ng Úc Nam ép Viêm L ng vào t ng, cúi xu ng hôn cô.

Không khí tràn ng p n i tuy t v ng bao trùm Viêm L ng khi n cô không th n i. Cô đ ng nh quay v bu i t i say r u quán bar, m t ng i àn ông hôn cô m t cách tuy t v ng nh bây gi .

Ng i àn ông xu t hi n trong bu i t i hôm ó... là anh?

Viêm L ng n. ây là m t n hôn không có h i m, ho c không đ c coi là n hôn. M c dù hai b ng c ép sát n m c au nh c nh ng Viêm L ng l i c m th y có th g i ó ang r i b cô mà i.

Nếu một ai đang trào dâng tình ái đầy lòng nhưng không thể rời khỏi vị trí mình?

Sau đó, Tổng Úc Nam buông người cô.

“Tạm biệt!” Đây là câu cuối cùng Tổng Úc Nam nói với Viêm Lệ Ngọc.

Hình ảnh buổi họp báo còn lại một tình huống tàn sau cơn giông bão, một vài phóng viên cố “há miệng chửi xung”. Giang Thục Quân nhìn trừng trừng nhìn họ như thể họ là những người vô dụng. Mọi người nghe quá trách.

Tổng giám sát trung tâm nghiên cứu công nghệ run run: “Hình ảnh có người đi vào... sẽ không được đưa vào buổi họp báo.”

“Tôi sẽ bắt người ghi hình video này cho tôi, xem ai vào nhà kho họp báo trước buổi họp báo!”

Giang Thục Quân nhìn cẩn thận, tất cả mọi người không dám chạm tay. Chưa đầy một phút sau, Phó giám sát Chu Thành Chí cùng trợ lý trưởng bộ phận của mình bắt đầu ghi hình.

Cuốn cuộn camera trước mặt mình. Giang Thục Quân quay lưng vào màn hình lớn, cất cao giọng cảnh cáo: “Tôi phát hiện ra ai đi vào đây hôm nay người đó sẽ không còn sống mà rời khỏi CLB!”

Người ghi hình không có âm thanh, Giang Thục Quân nhíu mày. Ngay sau đó, một tiếng nổ vang người cô có một tiếng vô cùng quái đản, thậm chí có người nhìn Giang Thục Quân bằng ánh mắt hoang dã. Lúc này, Giang Thục Quân mỉm cười, quay lại phía màn hình lớn.

Hình ảnh phát trên màn hình lớn không phải camera giám sát của nhà kho mà là một sân khấu của tòa nhà rất quen thuộc với Giang Thục Quân. Trên màn hình, một người đàn ông tự nhiên một thế giới như người đi, người đi trong không trung...

Xem này, Giang Thục Quân đứng lên vị trí: “Tôi đi!”

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị bật mở. Người đàn ông nhìn Giang Thục Quân và đi về phía ông ta. “Giang Thục Quân, ông bình tĩnh liên quan đến một vụ án. Bây giờ, chúng tôi chính thức...”

Lúc này, trên màn hình là cảnh người đàn ông trên sân khấu đang bắt đầu ngón tay của người đàn ông khi lan can, khi nhìn người đàn ông đi...